

**Odznaczeni Krzyżem Wolności i Solidarności przez
Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej za zasługi
w działalności na rzecz niepodległości
i suwerenności polski oraz respektowania
praw człowieka w PRL**

Antoni Antolak (ur. 1944)

Nauczyciel, we wrześniu 1980 r. rozpoczął organizowanie NSZZ „Solidarność” w Zespole Szkół Mechanicznych w Nowym Targu. Następnie został wybrany Przewodniczącym Komisji Zakładowej. Zaangażował się w budowę struktur „Solidarności” poza miejscem zatrudnienia. W regionie nowotarskim odbywał spotkania z nauczycielami, których zachęcał do zakładania Związków w ich placówkach. Organizował także zebrania dla rolników, na których inicjował powołanie struktur NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych, wkrótce został wybrany do Zarządu tego Związku w Rabie Wyżnej. Po wprowadzeniu stanu wojennego 13 grudnia 1981 r. został zatrzymany i przesłuchany. Kontynuował działalność w podziemnej „Solidarności”.

W 1982 r. przy kościele Św. Katarzyny w Nowym Targu, dzięki życzliwości ks. Jerzego Leśko powstała grupa nauczycieli z terenu Nowego Targu. W tym gronie narodziła się inicjatywa wydawania podziemnej gazety „Janosik”. Jednym z redaktorów był Antoni Antolak, który zajmował się również kolportażem pisma.

W październiku 1985 r. w jego domu przeprowadzono rewizję, w trakcie której znaleziono wydawnictwa podziemne, a Antoni Antolak został zatrzymany na 48 godzin i objęty postępowaniem karnym, ostatecznie umorzonym.

Zatrzymanie w związku ze sprawą druku „Janosika” stało się pretekstem do zwolnienia z pracy. Decyzją Komisji Dyscyplinarnej przy Kuratorium Oświaty w Nowym Sączu zawieszono go w wykonywaniu zawodu. Po wystosowaniu listu protestacyjnego w obronie Antoniego Antolaka przez 200 osób, głównie nauczycieli z Podhala, został przeniesiony do pracy w szkole w Limanowej.

Antoni Antolak podczas prowadzenia zajęć w szkole przekazywał uczniom informacje odnośnie niezafałszowanej historii Polski.

Grzegorz Baziur (ur. 1964)

W latach 1982–1984 zorganizował i prowadził w Choszczynie niepodległościową organizację młodzieżową o kolejno zmieniających się nazwach: Związek Walki Młodych, Klub Naszej Przyszłości, Konfederacja Demokratyczna

Rzeczypospolitej Polskiej,
Wolny Związek Demokratów,
Polska Organizacja
Niepodległościowa.

Organizacja została założona
13 lutego 1982 r. Początkowo
skupiała wąskie grono
znajomych Grzegorza Baziura.
Od końca 1982 r. ze względów
konspiracyjnych
systematycznie zmieniano
nazwę.

W 1983 r. w szeregach
organizacji powołano tzw.
Zbrojne Ramię „Zarzewie”,
a także Komórkę ds. Służby
Bezpieczeństwa. Program
działalności
był wycelowany w okupacyjne
oddziały Północnej Grupy
Wojsk Armii Radzieckiej
i uwolnienie Polski spod
sowieckiej dominacji. W
ramach prowadzonego szkolenia
propagowano idee
piłsudczykowski, wdrażano
program samokształcenia
obejmujący
m.in. historię Polski
międzywojennej, prowadzono
zajęcia z zakresu
wojskowości, terenoznawstwa,
czy samarytanki. Planowano
przeprowadzić szkolenie
strzeleckie
i w tym celu podjęto próby
nawiązania kontaktów
z Kręgiem Instruktorów
Wojskowych Harcerstwa przy
jednostkach garnizonu
Choszczno. Według ocen
SB organizacja, którą
kierował Grzegorz Baziur
liczyła około 80
do 100 osób.

Organizacja podejmowała akcje
polegające na wykonywaniu
patriotycznych napisów na
murach, znaków Polski
Walczącej oraz rozrzucaniu

ulotek, m.in. w święto
Wszystkich Świętych w 1982 r.
na cmentarzu
w Choszczynie Grzegorz Baziur
kierował akcją rozmieszczenia
ulotek z zawartą prośbą
o modlitwę za ofiary Zbrodni
Katyńskiej, a w 1983 r. akcja
kolportażu ulotek otrzymanych
ze Szczecina z informacją
o mającej się tam odbyć
w dniu 1 maja 1983 r.
manifestacji patriotycznej
organizowanej przez podziemne
struktury NSZZ „Solidarność”.

W związku z zagrożeniem
aresztowaniem w grudniu
1984 r. zgłosił swoją
działalność celem
skorzystania z ustawy
amnestyjnej. Organizacja
Konfederacja Demokratyczna
Rzeczypospolitej
Polskiej została zlikwidowana
przez SB w styczniu 1985 r.

Grzegorz Baziur zajmował się
również kolportażem prasy
podziemnej m.in. dostarczał
członkom organizacji
„Tygodnik Wojenny” wydawany
przez NSZZ „Solidarność”
Edycja Region Pomorze
Zachodnie, „Tygodnik
Mazowsze” oraz ulotki.

Kontynuując działalność na
rzecz niepodległego bytu
państwa polskiego
w latach 1985-1990 należał do
Konfederacji Polski
Niepodległej,
a od 1983 r. był uczestnikiem
„niepokornego harcerstwa” -
ruchu powstałego w ramach
Związku Harcerstwa Polskiego,
nawiązującego
do wartości harcerstwa
przedwojennego, mającego
na celu patriotyczne
kształtowanie młodzieży.
W ramach tej działalności

proceedził zorganizowaną przez siebie 1 Choszczeńską Drużynę Harcerską „Cichociemni” im. mjr. Jana Piwnika ps. „Ponury”, która w październiku 1985 r. została odgórnie rozwiązana przez władze ZHP za nawiązywanie do tradycyjnych wartości oraz za utworzenie Ośrodka Duszpasterstwa Harcererek i Harcerzy.

Józef Dąbrowski (ur. 1949)

Będąc studentem wziął aktywny udział w strajku okupacyjnym na terenie Politechniki Warszawskiej w marcu 1968 r.

W lipcu 1968 r. pełniąc funkcję wychowawcy na kolonii dla dzieci pochodzących z rodzin wojskowych, zabierał podopiecznych do kościoła w związku z czym został zwolniony.

Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę w Południowej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowych w Krakowie. W tym też czasie był podejrzewany przez SB o propagowanie poglądów wymierzonych w politykę prowadzoną przez PZPR.

W 1980 r. był inicjatorem założenia NSZZ „Solidarność” w PDOKP w Krakowie. Następnie został wybrany przewodniczącym Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”. Pełnił również funkcję przewodniczącego Okręgowej Komisji Porozumiewawczej PDOKP NSZZ „Solidarność”. Inicjował

szereg akcji protestacyjnych na kolei.

Po wprowadzeniu stanu wojennego internowany (od 19 grudnia 1981 r.) – osadzony w ośrodkach odosobnienia w Nowym Wiśniczu, następnie w Rzeszowie-Załężu. Zwolniony 29 kwietnia 1982 r.

Inwigilowany przez SB w latach 1969–1982.

Anna Fryjewicz (ur. 1941)

Uczestniczka studenckich wystąpień w Krakowie w 1968 r.

W 1980 r. była współinicjatorką powołania Komitetu Założycielskiego NSZZ „Solidarność” w swoim miejscu zatrudnienia – Hotelu Orbis „Kasprowy” w Zakopanem. Następnie 6 października 1980 r. została wybrana przewodniczącą Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” przy hotelach Orbisu „Kasprowy” i „Giewont” w Zakopanem. W 1981 r. pełniła funkcję delegata na toczące się rozmowy branżowe przy Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w Sopocie oraz reprezentowała zakopiańską „Solidarność” w czasie I Regionalnego Zjazdu „Solidarność” Małopolska w Tarnowie.

Po wprowadzeniu stanu wojennego Anna Fryjewicz przez okres kilku tygodni ukrywała się. W tym czasie został internowany jej mąż Krzysztof Fryjewicz. Następnie zaangażowała się w pomoc na rzecz więzionych i prześladowanych.

Od 1982 r. współorganizowała strukturę Komitetu Pomocy Internowanym, a także Komitetu Pomocy Aresztowanym. Zajmowała się kolportażem wydawnictw drugiego obiegu m.in. dotyczących zbrodni katyńskiej. We współpracy z krakowską Kurią Metropolitalną udostępniała swój dom na potrzeby organizowanych wyjazdów wypoczynkowych dla więźniów politycznych i ich rodzin z terenu całej Polski. W latach 1981-1990 brała udział i współorganizowała tajne spotkania z działaczami podziemnych struktur NSZZ „Solidarność” z terenu całej Polski m.in. z Januszem Pałubickim, Krystyną Laskowicz.

W latach 1980-1990 przewodniczyła i współzakładała Duszpasterstwo Ludzi Pracy przy sanktuarium Ojców Pallotynów na Krzeptówkach, w ramach którego organizowano Msze Święte w intencji Ojczyzny, a także spotkania - wykłady m.in. z Ks. Kazimierzem Jancarzem, Wandą Póltawska.

W związku z prowadzoną działalnością był inwigilowana i nękana przez SB rozmowami ostrzegawczymi.

Krzysztof Fryjewicz
(ur. 1944)

We wrześniu 1980 r. współorganizował Komitet Założycielski NSZZ „Solidarność” w hotelu Orbis „Kasprowy” w Zakopanem. Po utworzeniu Związku wybrany w skład Komisji Zakładowej.

Po wprowadzeniu stanu wojennego 13 grudnia 1981 r. został internowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia w Rzeszowie-Załężu. Zwolniony z internowania 30 stycznia 1982 r., wraz ze swoją żoną Anną Fryjewicz zaangażował się w kolportaż wydawnictw drugiego obiegu, m.in. wydawnictwa NOWa. We współpracy z krakowską Kurią Metropolitalną udostępniał swój dom na potrzeby organizowanych wyjazdów wypoczynkowych dla więźniów politycznych i ich rodzin z terenu całej Polski.

W latach 1981-1990 brał udział i współorganizował tajne spotkania z działaczami podziemnych struktur NSZZ „Solidarność”. W latach 1980-1990 współorganizował i aktywnie działał w Duszpasterstwie Ludzi Pracy przy sanktuarium Ojców Pallotynów na Krzeptówkach. Za udział w kontrapochodzie 1 maja 1983 r. w Zakopanem został skazany przez Kolegium ds. Wykroczeń na karę grzywny.

W 1989 r. brał czynny udział w kampanii wyborczej Komitetu Obywatelskiego „Solidarność”, został członkiem komisji wyborczej.

Inwigilowany przez SB.

Michał Garapich (ur. 1955)

W 1977 r. podjął studia na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie na kierunku geografia. W ich trakcie rozpoczął studia na drugim kierunku - socjologii. W latach 1980-1981 był

członkiem Niezależnego Zrzeszenia Studentów.

Po wprowadzeniu stanu wojennego nawiązał kontakt z działaczami NZS, którzy kontynuowali działalność w podziemiu, skupionymi w Krakowskiej Komisji Wykonawczej NZS. Od początku 1982 r. zajmował się kolportażem pojedynczych egzemplarzy pism podziemnych, rozprawiając je także w miejscu pracy.

W połowie 1982 r. udało mu się pozyskać uszkodzony powielacz, który po naprawieniu służył do drukowania pism podziemnych. Michał Garapich nie tylko uczestniczył bezpośrednio w drukowaniu, ale także dostarczał matryce pism, papier oraz inne niezbędne akcesoria i organizował naprawy i konserwację powielaczy. Był zaangażowany w druk „Sygnału”, „Aktualności”, „Myśli Nieinternowanych”, „Biuletynu Informacyjnego Solidarności”.

4 marca 1983 r. został zatrzymany przez SB, zaś w jego mieszkaniu dokonano przeszukania, znajdując pewne ilości wydawnictw bezdebitowych. Osadzony w areszcie KWMO w Krakowie, odmówił składania zeznań. Aresztowany i objęty aktem oskarżenia przez Prokuraturę Wojewódzką w Krakowie od 9 marca 1983 r., osadzony w Areszcie Śledczym w Krakowie przy ulicy Montelupich. Jednocześnie dokonano zastrzeżenia wydania mu paszportu na wyjazd zagraniczny.

W okresie aresztowania karany, min. za sporządzenie flagi w barwach narodowych i wywieszenie jej w oknie celi w czasie pielgrzymki papieża Jana Pawła II w Krakowie.

W dniu 25 lipca 1983 r. Sąd Wojewódzki w Krakowie wydał postanowienie o uchyleniu tymczasowego aresztowania Michała Garapicha z uwagi na fakt, że czyny o które był oskarżony podlegały darowaniu na mocy amnestii.

Stanisław Góral (ur. 1944)

Pracownik Huty im. Lenina w Krakowie - Nowej Hucie zaangażował się w działalność na rzecz Komisji Robotniczej Hutników NSZZ „Solidarność”. Wkrótce wszedł w skład prezydium Zarządu Regionu Małopolska NSZZ „Solidarność”.

Po wprowadzeniu w Polsce stanu wojennego 13 grudnia 1981 r. wziął udział w strajku okupacyjnym w HiL, po którego pacyfikacji w nocy 16 grudnia 1981 r. zaczął się ukrywać.

12 stycznia 1982 r. został aresztowany i osadzony w Ośrodku Odosobnienia Rzeszów-Załęże. 19 stycznia 1982 r. wziął udział w buncie internowanych. Bunt został siłowo zlikwidowany przez funkcjonariuszy więziennictwa. 20 stycznia 1982 r. komendant Ośrodka Odosobnienia w Rzeszowie-Załężu zawiadomił prokuratora o popełnionym przestępstwie

i wniósł o wszczęcie w stosunku do jego uczestników postępowania karnego. Zwolniony z ośrodka internowania 2 czerwca 1982 r.

Inwigilowany przez SB do końca 1983 r., możliwość opuszczenia kraju zastrzeżono mu do 5 stycznia 1985 r.

Andrzej Hajda (ur. 1950)

Jeden ze współtwórców działającej od 1983 r. Niezależnej Związkowej Oficyny Wydawniczej. W ramach tej działalności aż do 1989 r. zaangażowany był w druk oraz kolportaż wydawnictw drugoobiegowych. Uczestnik protestu głodowego w marcu 1985 r. w pomieszczeniach przykościelnych w parafii pw. Narodzenia Najświętszej Marii Panny w Krakowie - Bieżanowie, którego organizatorem była Inicjatywa Obywatelska w Obronie Praw Człowieka przeciw Przemocy w Krakowie,

Przez całe lata 80. był uczestnikiem manifestacji na terenie Krakowa. Podczas jednej z nich, odbywającej się w Nowej Hucie w dniu 1 maja 1988 r. - w czasie gdy na terenie kombinatu hutniczego miał miejsce rozpoczęty 26 kwietnia 1988 r. strajk okupacyjny - został zatrzymany.

Za udział w tej manifestacji w dniu 2 maja 1988 r. został ukarany grzywną przez kolegium do spraw wykroczeń.

Marian Krawacki (ur. 1939)

Działacz NSZZ „Solidarność” w Fabryce Maszyn Budowlanych w Chrzanowie.

Po wprowadzeniu w Polsce stanu wojennego 13 grudnia 1981 r. działał w zakonspirowanych strukturach „Solidarności”. Rozpowszechniał wśród załogi zakładu pracy informacje o bieżącej sytuacji w kraju. Zajmował się drukiem i kolportażem podziemnych wydawnictw. Udostępnił swoje mieszkanie na potrzeby prowadzenia podziemnej działalności poligraficznej.

10 listopada 1982 r. SB przeprowadziła w jego miejscu zamieszkania rewizję.

W jej wyniku ujawniono powielacz oraz inne urządzenia służące do produkcji wydawnictw bezdebitowych, jak również spore ilości papieru i farb drukarskich.

10 listopada 1982 r. Marian Krawacki został zatrzymany i internowany, a od 12 listopada 1982 r. na mocy postanowienia Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Gliwicach tymczasowo aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym KWMO w Katowicach.

Po przedstawieniu aktu oskarżenia, Sąd Śląskiego Okręgu Wojskowego we Wrocławiu na sesji wyjazdowej w Sądzie Garnizonowym w Katowicach skazał go wyrokiem z dnia 18 lutego 1982 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zawieszeniem na cztery lata oraz grzywnę

w wysokości 45 tysięcy złotych.

Nękany przez SB rozmowami ostrzegawczymi.

Jolanta Kurnik (ur. 1957)

W latach 1982-1989 działała w zakonspirowanych strukturach NSZZ „Solidarność” w Bochni. Współpracowała także z Ogólnopolskim Komitetem Oporu Rolników, Porozumieniem Prasowym „Solidarność Zwycięży” oraz krakowską strukturą „Solidarności Walczącej”.

Ukrywała w swoim mieszkaniu w Krakowie działaczy podziemnych struktur niepodległościowych zagrożonych aresztowaniem, papier dla potrzeb podziemnej drukarni oraz magazynowała podziemną prasę.

Jolanta Kurnik aż do 1989 r. zaangażowana była w redagowanie, skład i kolportaż pism antyreżimowych takich jak: „Kurierek B”, „Solidarność Rolników”, „Solidarność Zwycięży”. Rozprowadzała również nielegalne książki, znaczki i kalendarze.

Stanisław Kurnik (ur. 1952)

Związany z NSZZ „Solidarność” od 1980 r., członek Komisji Zakładowej w bocheńskim Zakładzie Przetwórstwa Hutniczego Huty im. Lenina, członek Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Hucie im. Lenina, członek Sekcji Kultury przy

Delegaturze Zarządu Regionu Małopolska NSZZ „Solidarność” w Bochni. Ponadto wszedł w skład redakcji solidarnościowego pisma „Kurierek B”.

17 września 1981 r. na Rynku w Bochni Delegatura ZR Małopolska NSZZ „Solidarność” zorganizowała uroczystości patriotyczne z okazji 1. rocznicy powstania Związku oraz 42. rocznicy agresji niemieckiej i sowieckiej na Polskę we wrześniu 1939 r. Z tej okazji wśród zgromadzonych kolportowano numer specjalny „Kurierka B” oraz rozwieszono dedykowane wydarzeniom rocznicowym plakaty. Wskutek tych działań Wydział Śledczy KWMO w Tarnowie przeprowadził postępowanie przygotowawcze i po przesłuchaniu m.in. Stanisława Kurnika w dniu 5 listopada 1981 r. skierował akta sprawy do Prokuratury Rejonowej w Bochni wraz z konkluzją o przekazanie do Kolegium ds. Wykroczeń przy Naczelniku Miasta Bochni.

Po wprowadzeniu stanu wojennego internowany w okresie od 23 grudnia 1981 r. do 15 października 1982 r. Po zwolnieniu z internowania aktywny działacz podziemnych struktur NSZZ „Solidarność” włączonym w prace Tymczasowej Komisji Wykonawczej.

Inwigilowany i nękany przez SB rozmowami ostrzegawczymi.

Lucyna Lubańska (ur. 1952)

Uczestniczka w „Czarnego Marszu” w Krakowie 15 maja 1977 r., następnie związana ze Studenckim Komitetem Solidarności, jako kolporterka ulotek i wydawnictw podziemnych.

Działaczka NSZZ „Solidarność” Rolników Indywidualnych. Po wprowadzeniu stanu wojennego włączyła się w prace konspiracyjnych struktur Ogólnopolskiego Komitetu Oporu Rolników. Współdziałała z podziemnym wydawnictwem „Solidarność Rolników” oraz Porozumieniem Prasowym „Solidarność Zwycięży”. Zajmowała się też pracami redakcyjnymi „Solidarnego Podlasiaka”, prowadziła działalność konspiracyjną na terenie Białej Podlaskiej. Prowadziła na terenie Krakowa i Polski południowej kolportaż wydawnictw i prasy podziemnej, m.in. „Hutnika” i „Kurierka B”.

Udzielała pomocy ukrywającym się opozycjonistom. Jej mieszkanie służyło jako punkt spotkań działaczy opozycji i przechowywania wydawnictw podziemnych.

Wojciech Magdziarz (ur. 1943)

W 1958 r., będąc uczniem V Liceum Ogólnokształcącego w Krakowie, założył konspiracyjną organizację młodzieżową o nazwie „Polska Walcząca i Karząca”. Organizacja przeprowadzała akcje zrywania czerwonych flag w Krakowie oraz planowała zniszczyć

gablotę umieszczoną na budynku Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej w Krakowie, a także przeprowadzić akcję niszczenia plakatów 1 majowych. Organizacja została zlikwidowana przez SB w lutym 1959 r.

W 1980 r. Wojciech Magdziarz, będąc pracownikiem naukowym Uniwersytetu Jagiellońskiego, zaangażował się w utworzenie Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność”, a także wszedł w skład redakcji pisma „Universitas”, organu związku uczelnianego.

Po wprowadzeniu stanu wojennego zaangażował się w działalność konspiracyjną. Był jednym z inicjatorów powołania w 1982 r. oraz wykładowcą „Wolnego Uniwersytetu”, którego funkcją było wzajemne samokształcenie oraz kształcenie studentów.

Współpracował z zakonspirowanymi strukturami NZZ uczestnicząc w kolportażu wydawnictw drugiego obiegu. Brał udział w kontrmanifestacji w Krakowie w Rynku Głównym w dniu 1 maja 1983 r., będącej wyrazem protestu przeciwko stanowi wojennemu.

Inwigilowany i nękany przez SB, m.in. 12 kwietnia 1983 r. przeprowadzono rewizję, w wyniku której zdemolowano jego mieszkanie.

Marcin Mamoń (ur. 1968)

W 1984 r., jako uczeń XII LO w Krakowie, zaangażował się

w organizację Duszpasterstwa Szkół Średnich „Przystań” przy klasztorze Dominikanów w Krakowie. W 1985 r. związał się z Federacją Młodzieży Walczącej i uczestniczył w akcjach ulotkowych oraz malowania napisów antyreżimowych na murach.

W latach 1987-1989, jako członek Ruchu „Wolność i Pokój”, zajmował się organizacją antyreżimowych manifestacji, współorganizował protesty przeciwko stacjonowaniu wojsk sowieckich w Polsce.

Uczestnik I Międzynarodowej Konferencji Praw Człowieka w parafii św. Maksymiliana Kolbego w Krakowie-Mistrzejowicach zorganizowanej przez Komisję Interwencji i Praworządności NSZZ „Solidarność” oraz „WiP”. Koordynował kolportaż wydawnictw drugiego obiegu, m.in. „Hutnika”, „Małej Polski”, „Tygodnika Mazowsze”.

W 1988 r. w składzie Komitetu Założycielskiego Niezależnego Zrzeszenia Studentów Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Organizator i uczestnik licznych manifestacji Ruchu „Wolność i Pokój” w latach 1988-1989 w Krakowie, Stalowej Woli i Warszawie, m.in. przed siedzibą Komitetu Centralnego PZPR. Uczestnik akcji okupacji lokalu Związku Socjalistycznej Młodzieży Polskiej w Krakowie w październiku 1989 r.

Wielokrotnie zatrzymywany i karany kolegia ds. wykroczeń.

Wojciech Marchewczyk (ur. 1951)

Związany z opozycją antykomunistyczną od lat 60. - w 1967 r. uczestniczył w akcji przemytu paryskiej „Kultury” przez Tatry, w 1968 r. uczestniczył w manifestacjach studenckich i kolportował wydawnictwa antyreżimowe. W latach 70. związany z Duszpasterstwem Akademickim przy kościele pw. Św. Anny w Krakowie.

Od 1977 r. współpracownik Komitetu Samoobrony Społecznej „KOR”. Jako pracownik akademicki w 1980 r. współorganizował strukturę NSZZ „Solidarność” w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie. Członek Ogólnopolskiej Komisji Porozumiewawczej Nauki, w 1981 r. współorganizator protestów popierających rejestrację NZS oraz opiekun i koordynator z ramienia Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” AGH strajku okupacyjnego studentów Akademii w listopadzie i grudniu 1981 r.

Po wprowadzeniu stanu wojennego 13 grudnia 1981 r. był jednym z organizatorów przetransportowania do strajkującej Huty im. Lenina ponad 200 studentów AGH, którzy udzielili wsparcia protestującym robotnikom. Współorganizował na terenie AGH strukturę Komitetu Obrony Więzionych za Przekonania oraz włączył się w prace Regionalnego Komitetu Solidarności (1981-1983). Internowany w okresie

od 23 listopada do 6 grudnia 1982 r.

Od 1983 r. działał w strukturach Regionalnej Komisji Wykonawczej Małopolska. Wydawca periodyku antyreżimowego „Obserwator Wojenny” (1982-1983), twórca, redaktor naczelny, drukarz i kolporter „Hutnika”, jednego z najważniejszych pism podziemnych w latach 1982-1989.

Poszukiwany przez władze, ukrywał się. Zatrzymany 30 kwietnia 1984 r., zwolniony z aresztu 3 lipca 1984 r. na mocy amnestii. We wrześniu 1984 r. zwolniony dyscyplinarnie z pracy w Akademii Górniczo-Hutniczej tuż przed obroną pracy doktorskiej.

Inwigilowany przez SB do 1989 r.

Jadwiga Mazurkiewicz (ur. 1949)

Od 1980 r. związana ze strukturami NSZZ „Solidarność” w Uniwersytecie Jagiellońskim. Będąc nauczycielem akademickim została wybrana w skład Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” UJ, gdzie pracowała w Komisji ds. Informacji. Współpracowała również z Sekcją Informacji Zarządu Regionu Małopolska NSZZ „Solidarność”.

Po wprowadzeniu stanu wojennego rozpoczęła działalność w zakonspirowanych strukturach uniwersyteckiej „Solidarności”. Blisko współpracowała Kuria

Metropolitalną w Krakowie w ramach Arcybiskupiego Komitetu Pomocy Więzionym i Internowanym, uczestniczyła w wielu akcjach o charakterze edukacyjnym, akcjach zbierania podpisów pod petycjami do władz, a także w manifestacjach antyreżimowych.

W listopadzie 1982 r. podczas pobytu w Moskwie udało się jej nawiązać szereg kontaktów z dysydentami rosyjskimi. W 1986 r. podczas służbowego pobytu w Moskwie rozkolportowała tam ponad trzydzieści sztuk przemyconego wydawnictwa bezdebitowego pn. „Kontynenty” oraz około dziewięciuset znaczków NSZZ „Solidarność”, a także znaczne ilości wydawnictw religijnych oraz literatury podziemnej.

Inwigilowana przez SB i nękana rozmowami ostrzegawczymi.

Anna Mielniczuk (ur. 1960)

Od 1981 r. związana z Niezależnym Zrzeszeniem Studentów w Akademii Górniczo-Hutniczej. Po wprowadzeniu stanu wojennego w podziemnych strukturach NZS, na początku 1983 r. weszła w skład Krakowskiej Rady Ruchu Oporu NZS.

Po wprowadzeniu stanu wojennego uczestniczyła w akcji malowania napisów, druku i kolportażu wydawnictw

drugiego obiegu oraz akcji pomocowych dla więzionych za przekonania. Uczestniczyła w przygotowaniu emisji audycji konspiracyjnego „Krakowskiego Radia NZS”.

10 czerwca 1983 r. zatrzymana, aresztowana i osadzona w Areszcie Śledczym w Krakowie. Zwolniona z aresztu 25 lipca 1983 r. Postępowanie karne prowadzone przez Prokuraturę Wojewódzką w Krakowie zostało w oparciu o ustawę amnestyjną umorzone wyrokiem Sądu Rejonowego dla Dzielnicy Kraków-Nowa Huta w dniu 28 września 1983 r.

W latach 1983-1984 uczestniczka Duszpasterstwa Akademickiego oraz Duszpasterstwa Ludzi Pracy, współorganizatorka Mszy św. w intencji Ojczyzny. W latach 1988-1989 w prywatnym mieszkaniu znajdującym się w Stalowej Woli prowadziła wraz z mężem podziemną drukarnię.

Jerzy Mielniczuk (ur. 1960)

Od 1981 r. związany z Niezależnym Zrzeszeniem Studentów w Akademii Górniczo-Hutniczej. Po wprowadzeniu stanu wojennego w podziemnych strukturach NZS, członek Krakowskiej Rady Ruchu Oporu NZS. Uczestnik strajku okupacyjnego AGH od 13 grudnia 1981 r. do jego stłumienia w dniu 16 grudnia 1981 r.

Prowadził aktywną działalność poligraficzno-kolportażową.

Redaktor „Barykady”, organu Rady Ruchu Oporu NZS. Drukarz i współtwórca sieci kolportażu wydawnictw antyreżimowych.

Współorganizator akcji ulotkowych i plakatowych, a także emisji audycji podziemnego „Krakowskiego Radia NZS”.

13 maja 1983 r. został skazany przez Kolegium ds. Wykroczeń na grzywnę za udział w patriotycznej manifestacji z okazji święta 3 Maja. 10 czerwca 1983 r.

zatrzymany, a od 11 czerwca 1983 r., aresztowany i osadzony w Areszcie Śledczym w Krakowie przy ul. Montelupich. Zwolniony z aresztu 25 lipca 1983 r. Postępowanie karne prowadzone przez Prokuraturę Wojewódzką w Krakowie zostało w oparciu o ustawę amnestyjną umorzone 13 sierpnia 1983 r.

3 maja 1984 r. został zatrzymany w Krakowie za udział w manifestacji antyreżimowej, zwolniony 5 maja 1984 r.

W latach 1988-1989 w prywatnym mieszkaniu znajdującym się w Stalowej Woli prowadził wraz z żoną podziemną drukarnię.

Anna Mroczek (ur. 1964)

Od 1983 aktywna uczestniczka działalności opozycyjnej wymierzonej w reżim komunistyczny w Polsce. Funkcjonowała w niejawnych strukturach „Solidarności” Rolników Indywidualnych, Porozumieniu Prasowym

„Solidarność Zwycięży”
i w krakowskich strukturach
„Solidarności Walczącej”.

Czynnie uczestniczyła
w drukowaniu wydawnictw
drugiego obiegu. Udostępniała
na potrzeby drukarni potrzeby
swój dom. Składała, drukowała
i kolportowała, m.in.
„Kurierka B”, „Solidarność
Rolników” oraz „Paragraf”.

Nieprzerwanie do 1989 r.
pełniła funkcję łączniczki
pomiędzy zakonspirowanymi
strukturami opozycyjnymi w
Bochni, Krakowie i Warszawie.
Była także łączniczką
środków konspiracyjnych
z księdzem Adolfem
Chojnackim. Udostępniała swój
dom ukrywającym się
opozycjonistom.

Andrzej Murawski (ur. 1955)

W działalność opozycyjną
zaangażował się w 1976 r.
zbierając podpisy pod „Listem
59” – protestem środowiska
intelektualistów polskich
przeciwko wprowadzeniu
zmian w Konstytucji PRL.
Od 1977 r. związany był
ze Studenckim Komitetem
Solidarności w Krakowie,
zaangażował się w działalność
„Uniwersytetu Latającego”.
Kolportował także wydawnictwa
antyreżimowe w środowisku
akademickim.

Działał w jawnych, a po
wprowadzeniu stanu wojennego
w podziemnych strukturach
„Solidarności” w Instytucie
Socjologii Uniwersytetu
Jagiellońskiego.
Współpracował z ojcem Janem
Andrzejem Kłoczowskim w
ramach dominikańskiego Punktu

Pomocy Rodzinom
Internowanych.

Inwigilowany i wielokrotnie
nękany zatrzymaniami przez
SB.

Wiktor Niziołek (ur. 1950)

13 marca 1968 r. w ramach
akcji solidarnościowej
z protestującymi studentami
wykonał wraz z Józefem
Zawadzkim i wywiesił na
bramie hali warsztatowej
oddziału W-1 Fabryki Maszyn
Odlewniczych w Krakowie napis
o treści „Precz z PZPR-em”.
Następnego dnia, 14 marca
1968 r., chcąc uniemożliwić
wyjazd samochodów należących
do FMO, a mających dowieźć
tzw. milicję robotniczą do
tłumienia manifestacji
studenckich, uszkodził ich
opony.

Aresztowany 30 kwietnia
1968 r., wyrokiem Sądu
Wojewódzkiego w Krakowie
z dnia 30 sierpnia 1968 r.
został skazany na karę
6 miesięcy więzienia
z zaliczeniem na jej poczet
okresu aresztowania.

Adam Sandauer (ur. 1950)

W działalność opozycyjną
zaangażował się w latach 60.
jako student w Wydziale
Fizyki Uniwersytetu
Warszawskiego. Związany
z środowiskiem komandosów,
uczestnik protestów
studenckich w marcu 1968 r.

Drukował, wspólnie z Tomaszem
Jastrunem i Romualdem
Lubiańcem oraz kolportował
na terenie Warszawy ulotki
w okresie V Zjazdu PZPR

(11-16 XI 1968 r.) nawołujące do przestrzegania konstytucji i uwolnienia studentów aresztowanych w trakcie wydarzeń marcowych, a także potępiające wkroczenie wojsk państw członkowskich Układu Warszawskiego do Czechosłowacji.

16 listopada 1968r. został zatrzymany pod zarzutem zakłócania spokoju i porządku publicznego oraz zniszczenia „elementów dekoracyjno-informacyjnych” przygotowanych na V Zjazd PZPR. Kolegium Karno-Administracyjne przy Dzielnicowej Radzie Narodowej w Warszawie, w trybie przyspieszonym wymierzyło mu karę grzywny w wysokości 2000 zł. z zamianą w razie jej nieuiszczenia na 50 dni aresztu.

30 listopada 1968 r. oskarżony został o współpracę z grupą Barbary Blajfer, która zajmowała się drukowaniem i kolportażem ulotek antyreżimowych.

31 lipca 1969 r. postępowanie umorzono śledztwo, ale wcześniej, w grudniu 1968 r., na skutek interwencji prokuratora rektor Uniwersytetu Warszawskiego zawiesił Adama Sandauera w prawach studenta.

W latach 70. i 80. Adam Sandauer nadal utrzymywał kontakty ze środowiskami opozycyjnymi, w 1980 r. zainicjował akcję zbierania podpisów pod apelem do władz o uwolnienie osób więzionych za przekonania. W latach 80.

współpracował z Konfederacją Polski Niepodległej.

Objęty inwigilacją przez SB od 1968 r., nękany wielokrotnymi zatrzymaniami oraz przeszukaniem w miejscu jego zamieszkania.

Maria Sapor (ur. 1952)

Współzałożycielka Niezależnego Zrzeszenia Studentów Akademii Górniczo-Hutniczej. Po wprowadzeniu stanu wojennego uczestniczyła w strajku okupacyjnym AGH (14-16 grudnia 1981 r.).

Włączyła się w działalność w zakonspirowanych strukturach NSZZ „Solidarność” oraz Konfederacji Polski Niepodległej. W jej ramach od grudnia 1981 r. do 1989 r. organizowała akcje pomocowe dla prześladowanych i więzionych za przekonania oraz ich rodzin. Zajmowała się również kolportażem wydawnictw drugiego obiegu na terenie AGH i Krakowa. Brała udział w szeregu demonstracji patriotycznych na terenie Krakowa w tym w kontrmanifestacji 1 maja 1983 r. na Rynku Głównym w Krakowie, będącej protestem przeciwko wprowadzeniu stanu wojennego.

Współorganizatorka przeprowadzonej w 1983 r. wśród pracowników naukowych i studentów Akademii Górniczo-Hutniczej akcji wystosowania do Sądu Najwyższego PRL listu otwartego w sprawie prześladowań osób

działających w KPN
i „Solidarności”.

13 lipca 1983 r. SB
przeprowadziła rewizję w jej
miejscu zamieszkania.

Janina Sichelska (ur. 1934)

Od 1980 r. związana z NSZZ
„Solidarność”, członek
Komisji Zakładowej w
Zakładzie Opieki Zdrowotnej w
Zakopanem.

Po wprowadzeniu stanu
wojennego włączyła się w
prace zakonspirowanych
struktur związku.
Zaangażowała się
w kolportaż wydawnictw
podziemnych
na terenie Białego Dunajca
oraz Szaflar. Brała udział w
akcjach ulotkowych.
W swoim domu udzielała
schronienia osobom
represjonowanym oraz ich
rodzinom, udzielając im
również wsparcia finansowego.

Od 1982 r. była uczestnikiem
pielgrzymek Duszpasterstwa
Ludzi Pracy do Warszawy,
Częstochowy, Mistrzejowic.
Brała udział w pogrzebie
ks. Jerzego Popiełuszki.
Systematycznie uczestniczyła
w Mszach św. sprawowanych w
intencji Ojczyzny.

W 1989 r. zaangażowała się w
działalność Komitetu
Obywatelskiego „Solidarności”
w Zakopanem.

**Michał Siwiec-Cielebon (ur.
1964)**

W działania wspierające
działalność NSZZ
„Solidarność” zaangażował się
już

w 1980 r. jako uczeń II klasy
Liceum Ogólnokształcącego
w Wadowicach,
m.in. uczestniczył
w kolportażu plakatów
i ulotek podczas strajku
na Podbeskidziu na przełomie
stycznia i lutego 1981 r.

Brał udział w działaniach
mających na celu przywrócenie
na pierwotne miejsce przed
dawnymi koszarami pomnika
żołnierzy
12 Pułku Piechoty Ziemi
Wadowickiej zakończonych
ponownym jego odsłonięciem
15 listopada 1981 r.
Angażował się również we
wspieranie działań mających
na celu przywrócenie
wadowickiego liceum imienia
pierwotnego patrona – Marcina
Wadowity, a także w
działania, których celem był
powrót krzyży i modlitwy
do szkoły.

W związku z prowadzoną
działalnością, której
nie zaniechał po wprowadzeniu
stanu wojennego, został
w kwietniu
1982 r. usunięty ze szkoły.
Podjęcie dalszej nauki
umożliwiono mu dopiero
we wrześniu 1983 r. w szkole
mieszczącej się w sąsiedniej
miejscowości – w Liceum
Ogólnokształcącym dla
Pracujących
w Suchej Beskidzkiej.

W ciągu lat 80. prowadził
działalność społeczną
związaną z kultywowaniem
pamięci o żołnierzach 12 pp,
organizując coroczne
uroczystości pod pomnikiem
i okolicznościowe Msze św.,
dbając o stan monumentu,
wygłaszając przemowy podczas
pogrzebów żołnierzy

i oficerów pułku,
udostępniając posiadane
zbiory pamiątek, biorąc
udział w akcji fundowania i
odsłaniania tablic
poświęconych 12 pp i 12 pp
AK, zbierając relacji
i pamiątki związane
z działalnością podziemia
antykomunistycznego na Ziemi
Wadowickiej, organizując
niezależne wystawy
i prelekcji poświęconych
historii najnowszej Polski,
m.in. w wadowickim Klubie
Inteligencji Katolickiej.

Był kolporterem druków
drugoobiegowych na terenie
Wadowic, zaś wiosną 1989 r.
współtworzył struktury
Komitetu Obywatelskiego
w Wadowicach i województwie
bielsko-bialskim.

Inwigilowany przez SB
do 1989 r.

Waldemar Słomski (1940)

Związany z NSZZ „Solidarność”
od
1980 r., współzałożyciel
„Solidarności”
w KWK „Siersza”,
przewodniczący Komisji
Zakładowej. Współtwórca
i wiceprzewodniczący Komisji
Miejskiej „Solidarności”
w Trzebini. Współdziałał
z Konfederacją Polski
Niepodległej.

Po wprowadzeniu stanu
wojennego
13 grudnia 1981 r.
internowany, osadzony w
więzieniu w Strzelcach
Opolskich. Zwolniony 9 lutego
1982 r.

Inwigilowany przez SB
i nękany rozmowami
ostrzegawczymi.

Roman Socha (ur. 1945)

Członek NSZZ „Solidarność”
w Zakładach Azotowych w
Tarnowie od 1980 r.
w swoim miejscu pracy.

Po wprowadzeniu stanu
wojennego 13 grudnia 1981 r.
działał w podziemnych
strukturach „Solidarności”.
Zajmował się drukiem i
kolportażem wydawnictw
drugiego obiegu. 23 lutego
1984 r. został zatrzymany
i oskarżony o kontynuowanie
działalności związkowej
w ramach Tymczasowej Komisji
Koordynacyjnej
„Solidarności”. Zwolniony
z aresztu 23 czerwca 1984 r.,
postępowanie umorzono na mocy
przepisów amnestyjnych.

Inwigilowany przez SB.

Janina Surowiecka (ur. 1953)

Związana z NSZZ „Solidarność”
od 1980 r., przewodnicząca
Komisji Zakładowej w
Przedsiębiorstwie Budownictwa
Rolniczego w Brzesku.

Po wprowadzeniu stanu
wojennego internowana w
okresie od 14 grudnia 1981 r.
do 29 kwietnia 1982 r.,
więziona w ośrodkach
odosobnienia w Nisku
i Gołdapi.

Inwigilowana przez SB.

Maria Surowiecka (ur. 1945)

Związana z NSZZ „Solidarność” od 1980 r., przewodnicząca Komisji Zakładowej w Fabryce Opakowań Blaszanych w Brzesku.

Po wprowadzeniu stanu wojennego internowana w okresie od 13 grudnia 1981 r. do 9 kwietnia 1982 r., więziona w ośrodkach odosobnienia w Nisku i Gołdapi.

Inwigilowana przez SB.

Stanisława Szatkowska (ur. 1944)

Związana z NSZZ „Solidarność” od 1980 r., członek Prezydium Komisji Zakładowej w Nowotarskich Zakładach Przemysłu Skórzanego „Podhale”.

Po wprowadzaniu stanu wojennego kontynuowała działalność związkową - zajmowała się kolportażem podziemnych wydawnictw, organizowała zbiórki pieniężne dla osób internowanych i ich rodzin. Wielokrotnie towarzyszyła rodzinom internowanych pracowników NZPS „Podhale” w odwiedzinach w Ośrodku Odosobnienia w Załężu, by potem przekazywać do publicznej wiadomości informacje o warunkach, w jakich przetrzymywani są internowani, o transparentach wywieszonych z okien, nastrojach jakie panowały wśród osób internowanych itp.

W marcu 1983 r., jako były członek Prezydium KZ NSZZ „Solidarność”, podpisała

pismo do dyrektora zakładu w sprawie rozdzielania funduszy z konta „Solidarności” między wszystkich członków załogi NZPS „Podhale”.

Inwigilowana przez SB i nękana rozmowami ostrzegawczymi.

Aleksy Śledź (ur. 1958)

Działalność opozycyjną rozpoczął w 1979 r. wiążąc się ze Studenckim Komitetem Solidarności. Zajmował się kolportażem „Biuletynu Informacyjnego” KSS KOR, a także organizował i uczestniczył w akcjach ulotkowych na terenie Krakowa.

W sierpniu i wrześniu 1980 r. pełnił funkcję łącznika nieformalnego centrum informacji wspierającego strajkujące krakowskie zakłady pracy, a następnie grupy inicjatywne, które zostały w nich powoływane celem zakładania NSZZ „Solidarność”. Jednocześnie brał udział w akcjach protestacyjnych studentów Uniwersytetu Jagiellońskiego, został aktywnym działaczem Niezależnego Zrzeszenia Studentów. Współorganizator akcji protestacyjnej przeciwko aresztowaniu Leszka Moczulskiego oraz organizator (we współpracy z Regionem Małopolska NSZZ „Solidarność”) wyjazdu studentów UJ do Gdańska na uroczystość odsłonięcia pomnika ofiar Grudnia 1970 r.

Współzakładał Niezależną Oficynę Studentów, działał w Krakowskiej Oficynie Studentów. W latach 1980 - 1981 był drukarzem, redaktorem i współorganizatorem Koła Naukowego Historyków Studentów UJ Sekcji Historii Najnowszej, a w 1981 r. współzałożycielem Klubu Myśli Patriotycznej „Jagiellonia”. Tworzył grupy samokształceniowe studentów z zakresu historii najnowszej.

Po wprowadzeniu stanu wojennego ukrywał się, zaangażował się w akcje pomocy internowanym oraz ich rodzinom oraz zorganizował konspiracyjną drukarnię, która działała do 1984 r. Zorganizował i prowadził w latach 1984-1986 podziemną drukarnię na os. Kliny w Krakowie, w której drukowany był periodyk „Hutnik”, jedno z najważniejszych pism podziemnych.

Aktywny członek Duszpasterstwa Akademickiego, współpracownik ks. Tadeusza Isakowicza-Zaleskiego.

Inwigilowany przez SB do 1989 r. i nękany wielokrotnymi zatrzymaniami.

Anna Wierzbicka-Bogacz
(ur. 1951)

Od 1980 r. związana z NSZZ „Solidarność” Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, członek Komisji Zakładowej, współpracowniczka Sekcji Informacji Zarządu

Regionu Małopolska NSZZ „Solidarność”.

Po wprowadzeniu stanu wojennego uczestniczyła w strajku okupacyjnym na terenie AGH (14-16 grudnia 1981 r.) oraz włączyła się w działalność konspiracyjnych struktur „Solidarności” na terenie Krakowa. Zajmowała się kolportażem wydawnictw antyreżimowych, zbieraniem składek członkowskich podziemnej „Solidarności”, rozprowadzała cegielki, z których dochód przeznaczano na pomoc dla więzionych za przekonania i ich rodzin. Udzielała pomocy ukrywającym się działaczom opozycji, m.in. Robertowi Kaczmarkowi, Wojciechowi Marchewczykowi.

Uczestniczka akcji protestacyjnych oraz uroczystości patriotycznych. 3 maja 1983 r. wzięła udział w organizowanej przez konspiracyjne struktury „Solidarności” Mszy Św. na Wawelu. 31 sierpnia 1983 r. brała udział w manifestacji niepodległościowej na terenie Nowej Huty w Krakowie, podczas której fotografowała funkcjonariuszy i została zatrzymana, a następnie skazana na karę grzywny przez Kolegium ds. Wykroczeń.

Organizowała materiały poligraficzne na potrzeby tajnej drukarni NSZZ „Solidarność” i od 1983 r. współpracowała przy wydawaniu podziemnego pisma „Kronika Małopolska”. Do 1988 r. zajmowała się kolportażem m.in. „Kroniki Małopolskiej”, „Solidarności - Region Gdański”, „Przeglądu Wiadomości Agencyjnych”,

„Solidarności - Tygodnik Mazowsze”, „Dnia”, „Naszego Głosu”. Prowadziła również bibliotekę wydawnictw niezależnych, a także stały punkt kolportażu dla środowisk akademickich na AGH.

Inwigilowana przez SB i nękana rozmowami ostrzegawczymi.

Józef Zawadzki (ur. 1950)

13 marca 1968 r. w ramach akcji solidarnościowej z protestującymi studentami wykonał wraz z Wiktorem Niziołkiem i wywiesił na bramie hali warsztatowej oddziału W-1 Fabryki Maszyn Odlewniczych w Krakowie napis o treści „Precz z PZPR-em”. Następnego dnia, 14 marca 1968 r., chcąc uniemożliwić wyjazd samochodów należących do FMO, a mających dowieźć tzw. milicję robotniczą do tłumienia manifestacji studenckich, uszkodził ich opony.

Aresztowany 30 kwietnia 1968 r., wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Krakowie z dnia 30 sierpnia 1968 r. został skazany na karę 6 miesięcy więzienia z zaliczeniem okresu aresztowania.

Ryszard Zięcina (ur. 1954)

Zaangażowany w działalność NSZZ „Solidarność” w Zakładach Mechanicznych Tarnów od września 1980 r.

Po wprowadzeniu stanu wojennego włączył się prace

w podziemnych strukturach „Solidarności”. Zajmował się kolportażem informacji oraz prasy konspiracyjnej na terenie Zakładów Mechanicznych. Organizował pomoc finansową dla więzionych i prześladowanych za przekonania pracowników Zakładów mechanicznych FOZ Ponar Tarnów Wydziału Narzędziowego. Uczestnik okolicznościowych spotkań modlitewnych przy „Krzyżu kwietnym” przed katedrą tarnowską.

Od sierpnia 1985 r. był współorganizatorem Międzyzakładowej Komisji Koordynacyjnej NSZZ „Solidarność” Ziemi Tarnowskiej. Brał udział w rocznicowych uroczystościach patriotycznych na Jasnej Górze. W październiku 1988 r. współpracował przy zabieganiu o rejestrację, reaktywację Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” przy Zakładach Mechanicznych w Tarnowie.

Od 12 listopada 1988 r. członek jawnej Delegatury RKS Małopolska w Tarnowie.

Jan Zima (1933)

Współzałożyciel NSZZ „Solidarność” w Wytwórni Urządzeń Chłodniczych w Dębicy, przewodniczący Komisji Zakładowej, a następnie wiceprzewodniczący do spraw informacyjnych oraz prowadzenia kontaktów międzyzwiązkowych z rolnikami. Oddelegowany

do pracy w Delegaturze
Zarządu Regionu Małopolska
NSZZ „Solidarność” w Dębicy.

Po wprowadzeniu stanu
wojennego
13 grudnia 1981 r. brał
udział w strajku okupacyjnym
w Brzostku oraz ukrył przed
SB dokumentację związkową.
Internowany w okresie
od 23 grudnia 1981 r.
do 29 kwietnia 1982 r.
W okresie od 25 kwietnia do
21 lipca 1983 r. aresztowany
za kontynuowanie działalności
związkowej.

Współzałożyciel
Duszpasterstwa Ludzi Pracy
przy kościele pw.
Miłosierdzia Bożego w Dębicy,
a także podziemnej Okręgowej
Komisji Wykonawczej

NSZZ „Solidarność” Ziemia
Dębicka (lipiec 1982), która
jednoczyła działaczy
„Solidarności” z zakładów
pracy w Dębicy oraz
utrzymywała kontakty ze
środowiskami opozycyjnymi
w Krakowie i Tarnowie,
a także z gminami wiejskimi
w Brzostkach i Gumniskach.
Uczestnik akcji pomocowych
prześladowanymi i więzionym
za przekonania oraz ich
rodzinom. Kolporter
„Biuletynu Informacyjnego OKW
NSZZ „Solidarność” Ziemia
Dębicka” i innych wydawnictw
podziemnych, m.in.
„Obserwatora wojennego”
i „Hutnika”.

Inwigilowany przez SB.

Odznaczeni pośmiertnie

Kazimierz Kramarz (1946-2004)

Współtwórca struktur NSZZ
„Solidarność” w 1980 r.
krakowskim Geoprojekcie.

Po wprowadzeniu stanu
wojennego 13 grudnia 1981 r.
zaangażował się działalność
w podziemnym Ogólnopolskim
Komitecie Oporu Rolników.
Uczestnik akcji plakatowych.
Kolporter podziemnych
wydawnictw antyreżimowych
na terenie Geoprojektu
oraz Akademii Rolniczej
w Krakowie, m.in.
„Solidarność Zwycięży”.

Współpracownik redakcji i
kolporter podziemnego organu
prasowego OKOR „Solidarność
Rolników”.

Anna Szwed-Śniadowska (1955-2002)

Związana ze środowiskami
opozycyjnymi od 1977 r. -
współzałożycielka
i rzeczniczka Studenckiego
Komitetu Solidarności,
współpracowniczka Komitetu
Samoobrony Społecznej „KOR”.
Drukowała i kolportowała
wydawnictwa drugiego obiegu,
m.in. „Robotnika”.

Wchodziła w skład redakcji
niezależnego wydawnictwa
studenckiego „Indeks”.
Uczestniczyła w szkoleniach
Towarzystwa Kursów Naukowych.
Inicjowała działania mające
na celu zwolnienie z więzień
działaczy KOR i Konfederacji
Polski Niepodległej. Była
również jednym z inicjatorów
utworzenia na Uniwersytecie

Jagiellońskim Niezależnego Zrzeszenia Studentów, podpisała deklarację Klubów Rzeczypospolitej Samorządnej „Wolność-Sprawiedliwość-Niepodległość”.

W 1980 r. zaangażowała się w prace mające na celu powołanie NSZZ „Solidarność” na terenie Krakowa.

Współorganizowała Międzyzakładowy Komitet Założycielski, następnie uczestniczyła w pracach MKZ Małopolska.

Etatowy pracownik Zarządu Regionu Małopolska NSZZ

„Solidarność”. Koordynator akcji oświatowej „Solidarności” jako referent tzw. Wszechnicy Robotniczej. Współdziałała z Komisją Robotniczą Hutników utworzoną w Hucie im. Lenina. Współorganizowała Polską Socjalistyczną Partię Pracy.

Po wprowadzeniu stanu wojennego internowana od 13 grudnia 1981 r. do 2 lipca 1982 r. w ośrodkach odosobnienia w Kielcach-Piaskach i Gołdapi.

Inwigilowana przez SB od 1977 r.

Informacje biograficzne powstały w oparciu o treść uzasadnień wniosków o nadanie odznaczenia i ze względu na swoją skrótową formę nie odzwierciedlają w pełni patriotycznego zaangażowania odznaczonych osób.

**Uroczystość wręczenia odznaczeń
Kraków, 9 listopada 2018 r.**